

града, който въ срѣднитѣ вѣкове се явяваше силна крѣпость за демократическитѣ тежненія на широкитѣ народни слоеве въ западна Европа, нито за разрастването на селото като економическа и политическа еденица, което би се явило изходно начало за развитието на града. Едноличната власт на ц. Крумъ, наслѣдена отъ неговитѣ прѣдшественици, отиваше въ пълнѣнъ контактъ съ интереситѣ на крѣпосническото съсловие. Всичко за крѣпосниците и нищо за закрѣпостеното население. Забравено и отритнато, послѣдното се отдаде на пиянство и кошунство. Най-голъмо удоволствие за него бѣха войнитѣ, защото знаеше, че на мъртвитѣ полета ще намѣри отрова за душата си — спиртъ, а слѣдъ това — смъртъ. Ако при родовата наредба личността не прѣставаше да се интересува отъ сѣдбата на послѣдната, защото бѣше свързана съ собствената ѣ сѣдба, сега, при новооснованата държава, тя бѣ дезинтересирана напълно и съ твърдо равнодушние гледаше, както на нейнитѣ успѣхи, така и на нейнитѣ крушения. Стигаше ѣ положението на товаренъ добитѣкъ, и на смъртно месо: другитѣ дѣла въ държавата за нея не съществуваха, или не я засѣгаха.

Това положение се запази нѣколко столѣтия, до 1393. година, безъ обаче да се промѣни корено и слѣдъ тая дата. Въ срѣднитѣ вѣкове цѣлиятъ животъ бѣше сложенъ върху робството на труда. Но въ латинския свѣтъ нѣкои благоприятни условия дадоха възможность на крѣпосниците „стѣпка по стѣпка“ да се освободятъ като класа. Тукъ градътъ растѣше за смѣтка на селото съ чудовищна послѣдователность. Благодарение на прѣдналата индустрия и търговия, създаде се градската буржуазия, която нѣмаше интересъ да продължава днитѣ на крѣпосническия режимъ, на крѣпосничеството. Борбата между благороднитѣ, горното духовенство и царската власт, изразители на крѣпосническото състояние, бѣше завързана. Стѣпка